

Araf

– prens · 17 Aralık 2014

Sevdim!

Yüzümü kara bir gölgenin
Bentlerinde suladım/

Erken soldunuz
Avuçlarımda zaman/

Sermaye yazıldı sözler
Etimi çaldığınızdan beri
Aynalar kırık

Görünmüyor gözlerim
Dudaklarım eksik
Kirpikler kuru
Geniş bir namlunun
Köşeleri namus/
Dili acı türküler
Araf'a keşkeler
Ağzım...

Sarı mandolin bakışlı çocuklar
Duvara süslü ölüler çiziyor
Teşnesi kırık kadın
Yüzünde gün telaşı
Dilinde ucu sönük
Er koşmaları/

Tükenmişlik ayini
Sevmeyi beceremedim
Adı aşk denen bencillik
Tortusuna iniyor tenin
Nefesim nefesindedir
Sıcak yaraların/

Gitgide bitiyorsun içimde

Çılgın alevin demlerinde
Bir oluyoruz/
Seni yazıyor saatler
Sonu gelmiş kitapların
Can ayracına...

Boğazıma dizili veda vuslatın
Kalbimde yeşeren çiy gibiydi
Kuzgun sevinçler...

Söz sende hiç;
Bende kötü bir duruşun
Vesikalığı/

Umursamaz gecelerin
Yaşlı yastıklarında yüzüm
Her sarılış sen
Her diriliş Araf

Keşke gölgemi gizleyecek
Duvarlar olsa/
Senin mezarlığında
Sonsuza...